

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja ée
Swójbny statoki
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Dzeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

✻ Sserbske njedźeliske čopjeno. ✻

Wudawa so kóždý šobotu w Smolerjez knihcizisčezerni w Budysčanjce a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. bjes porta.

Njedźela Reminiscere.

Sebr. 12, 1—6.

Reminiscere, to je „spomń“, rěka dženznišca njedźela. Na toho mamy my spominac? Nascha epistla nam to praji. „Spomńće na teho, kiž tajke wschelatke wurěčowanje wot hrěšnikow je čerćpil“. To je prawe napominanje sa njedźelu w póstnym čašku, w kotrymž mamy nascheho Šbóžnika w duchu pschewodžecź na puczech jeho hórkeho čerćpjenja a wumrjecza, ale niz jenož sa póstny čaš, ně, sa nasche žyke žiwjenje.

Šhto je šwjateho japoschtola hmito, Šebrejskich tak napominac? Woni běchu dobry šapocžatk w šchesczjianskim žiwjenju činili. W šwjatej šahorjenošči běchu so k Jesušeji pschibowbroćili a s žykej wutrobu do njeho wěřili, šhróble běchu wojowali pschecziwo njepscheczelam dusche. Ale nětko stejachu w štrasche, so wošlabnychu. Židzi a póhanjo hanjachu a wužměwachu a pschesczěhachu jich na wscho móžne waschnje, so bychu šwójnu wěru šapřeli a wot Jesuša wotpadnyli. Psches to wusta tak někotry hebrejški šchesczjijan, bu liwki we wěrje a pschesta so bėdžic. Šswjaty japoschtol je wo tym šhšchal, wón špósnaje tón žalostny štrach, kotryž jim hrošy, so wěcznje šhubjeni budža, hdyž wustawaju a wošlabnu. Tež napomina jich, so bychu wutrali a psches wobstajnu šczetpliwosć bėželi na to bėdženje, kotrež jim je přjódkštajene. Š temu jim datwa trojoku radu: špomńće na wulku šhlu šwědkow wotoko so, wotpołožće wschitko, šchtož wasš we waschim bėdženju moli, pohladajće na Jesuša.

Njetřebamy tež my tajkeho napominanja k wutraczu? Nje-hrošy tež nam wulki štrach, so wustawamy a wošlabnjemy w bėdženju, kotrež je nam porucžene? Šdyž mamy hič psches štaro-

šče a nišu, šschiz a šrudobu, hdyž my so prózujemy a žane plody njewidžimy, hdyž my wojujemy pschecziwo hrěchej a šlym žadošcam a pschezo šako padnjemy, hdyž widžimy, tak mozy čěm-nosće w našich dnjach so pošhlnjeje a so šda, jako by Bóh tych šwójich wopušcěžil ach, tak bóršy budžemy šprózní a mucžni a duscha šdychnje: Šhto pomha wschitke prózowanje? Wšchal je wscho podarwo. Ša njemóžu wjazy. Ale, luby šchesczjijano, njedaj so Bože dla wot tajkeho wošlabnjenja wobknežic; ně, pschecžerš wscho, wudžerž tu! Jenož, šchtož wutraje hacž do kónza, budže šbóžny, praji našch Šbóžnik. Nicžo nam njepomha, so šhwilu wěrimy, ale my dyrbimy we wěrje wostacž. Došcž njeje, so bėžimy ša tej njesachodnej kónnu, ale my mamy tak bėžecž, so to dobyče došahnjemy. Docžincze, so šbóžni budžecze, š bojošczi a š rženjom! Tuž šedžbujmy nutrnje na to, šchtož šwjaty japoschtol naš dženzka wucži.

Šhto mamy čžnicž, so bychmy wutrali w tym bėdženju, kotrež je nam přjódkštajene?

1. Špomń na wulku šhlu šwědkow, kotřiz pschihladuja, tak ty so bėdžiš.

2. wotpołož wschitko, šchtož tebe pschi twójim bėdženju moli,

3. pohladaj na Jesuša, kiž je špocžatk a kónz teje wěry.

Štaž na njedźelu Šeptuagesima pschiruna tež dženzka šwí. japoschtol šchesczjianske žiwjenje s wo wjetubženjom a bėdženjom. Wón widži w duchu mlodženzow, kiž tak rucze tak móžachu, bėžachu, so bychu k wotřynjenemu kónzej došćeli a druhich, kotřiz njes šobu wojowachu, so by jedyn druhého pschewinył. Dołoki bėsche pucž, dołho trajesche wojowanje. Dha bu tak někotry šprózný a wošlabny, ale žadny jenicžki njepschesta wo wjetu bėžecž a so bėžicž. Čžehodla niz? Doło wotoko še-

džachu tyžazy mužojo a žony, mjes nimi žnano nan a macž, bratsja a kotry, pscheczjeljo a snaczi, tež fastupjerjo narodneho města, kotšiz pschibladowachu a jemu pschivolachu: Dale, rucze, wutraj! To pošlyni jeho. Za myšl na wulku žylu žwědkow cžerjesche jeho, wutracž a wschitke žwoje mozy napinacž, so by dobył.

Tež my kšeseczijenjo mamy, praji žwj. japoschtol, wulku žylu žwědkow wokolo žo, kotšiz na naš hladaja. W stuczach do našeho teksta je wón někotrych tutych žwědkow mjenowal: Sabela, Henocha, Moacha, Abrahama, Isaaka, Jakuba, Mójsaša, Davita a druhich, kotšiz žu tež w najcžeržich cžasach wutrali a wěru šđerželi. A jich žyla je w běhu lěstotekow rostka, so ničto jich licžicž njemóže. Spomni na žwjathch japoschtolow; šchto žu žwojeje wěry dla wscho cžerpili a njejžu wustali, na martrarjow, kotšiz žu radšcho najžalosnišchu žmjerčž wumrjeli, na ewangelskich wótžow, kotšiz žu radšcho žwój statol a wschitko, šchtož mějachu, wopušchžili, hacž žwoju wěru šapřeli. A mjes tutymi žwědkami žu tajzy, kotrychž ty snajesch a lubujesch, žnano twój žwěrnny njebočžicžki nan, twoja luba pobožna macž, kotrežž staj tebi najlěpschi pschiklad wěrneho kšeseczijanskeho žiwjenja daloj. Ty tutych žwědkow widžecž njemóžesch, ale woni widža tebe, woni hladaja na tebe, kaž ty žo bēdžišch.

Njedyrbi tuta myšl tebe pošlynicž, hdyž chžesch wožlabnyčž a tebe nucžicž, so wschitko twoje mozy napinacž k wutrajnemu dobremu wojowanju? Wopomni tola, kaž ty jich šrudžišch a jich šbōžnosčž šfasyčch, hdyž dyrbja widžecž, so žy lěni a liwki w bēdženju abo so žy š žyla pschestał bēžecž. Móžesch ty jim wopravdže tutu šrudobu pschihotowacž? Na nihdy! Nē, w hodžinacž špytowanja, hdyž cžert tebe móžnje k škemu wabi, w cžasach wožlabnjenja, hdyž žy ty wustal, šponni na wulku žylu žwědkow, kotšiz na tebe hladaju. A tuta myšl budže tebe wobarnowacž psched hrēchom, budže tebe pošlynicž, so wutrajesch a wschitke twoje mozy napinacž kaž, so to dobyčže dožahnješch.

2. A my dyrbinny wschitko wotpožožicž, šchtož naž w našim bēdženju moli. „Wotpožožny wscho brēmjo“ napomina naž žwj. japoschtol. To bēšche to přēnje, šchtož tamni mlodženzy pschi bēdžeržich hrach cžinjachu, so wschitko, šchtož móžesch jich molicž, wobcžeržowacž abo horjedžeržecž, wotpožožichu. To dyrbinny, praji žwj. japoschtol, tež my kšeseczijenjo cžinicž. Wny mamy žo wscheho šđeržecž a hladacž, šchtož móže nam pschi našim bēženju a bēdženju se šadžewkom byčž, šchtož naž wotdžeržuje wot modlitwy, wot rošpominanja. Wožeho šlowa, wot wojowanja pscheczijo hrēchaj, wot žwjeczenja. Šchto tajke brēmjo pola tebe je, to dyrbišch žam špōšnacž, te njemóže ničto tebi prajicž. Ale to wopomni, tajke brēmjo móže tež nēšchto byčž, šchtož žamo na žebi hrēšchne njeje, haj, šchtož je žame we žebi dobre, rjane. Pola bohateho mlodženza, wot kotrehož žebi Žesufž žadašch, so dyrbi wschitko pschedacž, šchtož mēšesch, rēšasche to brēmjo: bohatswo, a pola tebe žnano: pjenješy abo pola a šfōt, abo žwētne wježele, dobra jēdž a picže, rjana drašta, abo džēlo abo wotpočžint, abo pschemulka luboščž k žonje a k džēcžom. Pru-huj žo, kotre je twoje brēmjo, kotrež tebe horjedžerži a wožlabi w bēdženju, kotrež je nam porucžene. Šōždy wot naž ma žwoje brēmjo. A hdyž žy je špōšnal, potom je wotpožož, tež hdyž cži to boli. Hdyž jo nječžinisch, dha žy žam wina, hdyž wustawajsch a šhubjenny budžesch. Našch Šbōžnik praji te šhutne šlowo: „Še-li so cže twoje woko pohōršchi, wutorhni jo a cžični je wot žebje, lēpje cži je, so ty š jennym wokom k žiwjenju nuts džesch, dnyžli so by ty wobej woczni mēl a był do helišeho wohnja cžič-njenny.“ Matth. 18, 9.

A pschede wschēm: wotpožožny tōn hrēch, kiž žo naž twjerdže džerži. Pschetož nicžo naž taž horjenjedžerži, njewožlabnje

a njemēli kaž hrēch. Hrēch je kaž šhčž; kaž žo ryba, kiž je žo w šhčži popadnyła, šfōncžnje wjazy hibacž njemóže, taž njemóže tež tōn, kiž žo wot hrēcha wobfnježicž dawta, šfōncžnje wjazy bēžecž k žwojemu wotšfnjenemu kōnžej a wojowacž pscheczijo njepšcheczēlam žwojeje dušche. Wōn wostanje na pucžu ležo a budže, tež hdyž je dobry šapocžatł cžinik, a žnadž hdyž je hižom dalošo pschischol na pucžu do njebjež, šfōncžnje tola rubjenštwō cžerta. O, wopomni: hrēch naž twjerdže džerži! Tehodla wojuj pscheczijo hrēchaj, pscheczijowej žo hacž do krowē na bēdženju pscheczijo njemu. Njepomyšl žebi ženje: junkrōčž njeje žadny krōčž, nē, junkrōčž je 100, 1000 krōčž. Njepraj ženje: To a tamne móžu ja cžinicž, tu a tam móžu ja hiečž, to njebudže mi šchłodžicž, nē, mój pscheczelo, jenicžki hrēch móže tebe taž wožlabnyčž, so žaneje mozy nimacž k dobremu wojowanju a twoju šbōžnosčž šhubišch. Tehodla cžetaj psched hrēchom a hdyž cžēfacž njemóžesch, dha wojuj hacž do krowē pscheczijo njemu. Wotpožožny wschitko, šchtož naž moli w bēdženju, kotrež je nam přjōdštajene.

3. A — a to je to najwážnišche — pohladajny na Žesufa! Pschi wschitkich bēdženjach a cžēžnosčžach žwojeho žiwjenja je žwj. japoschtol na Žesufa pohladal a je štajnje šhonik, kaž je to jeho pošlynik a wošchewilo. 19 lěstotekow žu žo po tym minyli; wjele je žo pschemēnilo ale hacž do džēnžnišcheho dnja njeja naž kšeseczijanom žana lēpšcha rada, hacž ta: pohladajny na Žesufa, kiž je špocžatł a kōnž teje wěry. Wōn je našch pschiklad a wōdžer we wěrje. Wōn je přjedy naž šchol, my mamy ja nim hiečž. Potom njebudžemy ženje wustacž a wožlabnyčž, ale wutracž hacž do našeho šbōžneho kōnža.

Wožebje lohzy wustawamy w cžēžnosčžach našeho žiwjenja. Džitwne žu husto Wože pucže, taž, so dušcha žo štyšniwje prascha: cžehodla? kaž šnježe žo to š našch wěru? a wona žane wotmolwojenje njedostanje.

Dha pohladaj, luby kšeseczijano, na Žesufa, kiž město žebi přjōdštajeho wježela šnježy kšičž, njerodžiwšchi wo hanibu a je žo žydnyl k prawizy na Woži stol. Šajke wježele by Žesufž wožiwicž mohł, hdy by wostal w njebježach w šbōžnosčži, kotruž mēšesch wot wēčžnosčže žem. Šajke wježele by wōn mēčž mohł tež tu na semi. Hdy by wōn chžyl, by wōn byčž mohł najwjetšchi kral, najšlawnišchi mudry, najbohatschi knjes. Ale wōn šnježy kšičž, to rēka, najwjetšchu hanibu, najžalosnišchu bološčž, najhlubšche hubjenštwō. Cžehodla? Našche dla, so by naž wumohl a žwoje dla, so by žo žydnyl k prawizy na Woži stol. Móžesch ty žo džiwacž, hdyž dyrbišch ty wschelaki kšičž, nufu a šrudobu nješčž? Wotročž njeje wyschšche žwojeho Šnješa. Hdyž je Žesufž žwój kšičž nožyl, dha njemóžemy tež my bjes kšičža wostacž. Ale kaž je Žesufž psches kšičž ke kōnje šchol, taž ma Wōh š nami myšle mēra a šboža, hdyž wōn naž dompyta. Šohož tōn Šnjes luboh' ma, teho wōn powucža, wōn kšosta kōždeho, kotrehož wōn ja žyna horjewošmje. To wucži Žesufž teho, kiž na njeho hlada, a pošlyni jeho, so njewustanje a njewožlabnje pod kšičžom.

A drugi kamjen pohōrščenja, na kotrymž jich wjele kšeseczijenjom žo taž štorcža, so we žwojeje wěrje khablaju a wožlabnu je to šhonjenje, so je jich taž wjele, kotšiz wo Žesufžu njerodža, so je mōž cžēmnošče runje w našchich dnjach taž wulka, so budža cži, kotšiz chžedža kšeseczijenjo byčž, husto hanjeni a wužmēšchani a pscheczēhani. Šak móže Wōh to pschidacž? Po-hladajče na Žesufa, kiž taž wschelake wurēcžowanje wot hrēšch-nikow pscheczijo žebi je pscheczērpil. Šak žu jemu napšcheczō rēcželi we wschitkich 3 lětach jeho šjawneho škutkowanja, kaž žu jeho hanili a wužmēwali wožebje we jeho cžerpjenju. A wōn njeje žo na tym džitwal, njeje w žwojeje wěrje khablal ale je wscho pscheczērpil. Duž njedžitwaj tež ty žo, hdyž džēnka žwēt

Boha hani a jeho kralestvo a Bože džěczi pschesczěha. Njestorcž bo na tym, ale pscheczěp wscho w tej wěstosczi: Bóh wodži knježstwo a wschitke njepscheczělstwo śwěta je jenož mrócžakka, kotraž bórny sańdže. Pohladajmy na Jesuša! Sčtož to čžini, tón njemóže wustacž ale wutraje we wěrije a běži psches wobstajnu sczěpłiwoscž na to bėdženje, kotrež nam je prjódstajene.

Trojaku radu je šwj. japoschtol nam džěnka dał, so njebychmy wobłabnyli w našchim bėdženju. Spomńmy na wulku byhu šwětkow, kiž na naš hladaja, tak my šo bėdžimy; wotpołožmy wschitko, sčtož naš moli pschi našchim bėdženju, pohladajmy na Jesuša. Sapišajmy šebi tutu radu hlubožo do wutrobny. Potom bėžimy tak, so my to dobyče dožahnjemy, tu frónu wěczneho žiwjenja. Šanjen. M. w R.

Tón šchizowany a biblija a adventistoj.

Šdnyž sčto, pscheczěpi nětkle tež našcha biblija martrarški čžaf. Sčto wscho tola čžłowjekoj so s tutej knihy njecžinja a sčto wscho nješku to tola hižo s njeje čžinili!. Šsamo psched sczěpownom njeje byla wukhowana! Špalili šu ju! Tola wscho tole, sčtož w sańdženym čžafu jej šleho a njedobrego čžijachu, njeje ju šničžilo! Wona, našcha biblija, tu hiščeže je! Runje to hanjenje a šanicžowanje je ju w sańdženych čžafach čžłowjekam čžim lubšcu a dróžšcu ščžinilo!

A tak, to šebi wěšče myšlimy, budže to tež na wschěm pošledku nětkle a pschi wschěm tym martrarštwje a šrudowanju, kotrež našcha biblija nětkle pscheczěpi! Wala šo se wschěj mozu šwojeje čžłowškeje mudrosče do njeje čži, kiž Boha Šnjesa a Jesuša Šhrystuša šazpěwaja; wot jich njewěryajeje čžłowškeje mudrosče a wole dyrbi šebi biblija wscho móžne lubič dacz! Šnožom! a šnožizami šfihaja a pschirěšuja bibliju čži, kiž ju wutřebaja, niž žyly ale jenož wěšte měštna, ša podpjeru a šepjeru někajšeje čžłowškeje wucžbicžki, kotraž pať po jich mēnjenju žyrkwoje a wscho móžne druge špowala. Štintu a š wolojnikom našchmōraja a wuichmōraja druhy měštno a šašo měštno, a to žyly po tym, hacž, čžedža někajki wupłod čžłowškeho rošomežka do biblije šacžitacž, hacž runje tam tajkeho njesteji, abo hacž čžedža jón s biblije wucžitacž, hacžrunje tam tež njesteji. Šašo druhy hanja bibliju s tym, šo ju ša kuskarške wěžy njewužitkne wužiwaja. Šiščeže druhim je biblija kniha hudanja a hudancžkow. A tych je jich tež došć, kotrymž je biblija kniha wschelakich kumschtow wulicženja; třebamy to tu jenož dopomnicž na knihe Daniela a na Šjewjenja Šana. Ša to wutřebaja ju nětkle tež wošebje šektirarjo, mjes nimi adwentistoj šedmeho dnja.

Tucž šu s dobom tež čži, kotsiž šchizowaneho šbōžnika na šchizju na pošoj njewostaja ale jeho šłowo, šłóšnikěj rěčžane, pschewobrocžaja. Š tym s dobom bibliju s nowa martruja a s wolojnikom abo drje šěpse s čžerwjenej tintu, kotraž njeje š wumajnenju, porjedžaja 43. štučžku 23. štawa w ewangelionje Šufascha. Tam šteji našcheho šchizowaneho šbōžnika ššecže šłowa s šchizja a ma šo takle:

„A Jesuš džěsche š njemu: „Šawěrnje, ja praju čži: Dženka budžesch so mnu w paradisu!“

Tak šy ty to tež ras s šłowny wuknyš, došelž to tak w twojej šerbškej bibliji šteji. Tožame šteji w šōždje němškej bibliji, šteji tež w grešškich biblijach.

Tola, to je wopať, adwentistoj praja: Ty dyrbišch dypkaj pschestajicž a čžitacž: „Jesuš džěsche š njemu: „Šawěrnje, ja praju čži džěnka: Ty budžesch so mnu w paradisu!“

Dorošymišch tola rošdžěl!? W našchěj bibliji šteji, šo Jesuš Šhrystuš rjeknje: „Šawěrnje, ja praju čži, šo ty džěnka, šo ty prjedy hacž šłóncžko šafhadža, budžesch so mnu w paradisu.“

Sčto pať čžedža adwentistoj? Jesuš Šhrystuš je dyrbjat po jich mēnjenju prajicž: „Šawěrnje, ja praju čži nětkle a džěnka, šo ty ras něhdny po došhim, došhim čžafu budžesch so mnu w paradisu!“

Čžehodla dha tak? šo woprašchěš. Šehodla, došelž je tole šłowo našcheje biblije adwentistam šamjen na pucžu, do kotrehož šo se šwojeje wucžbu wotym tak mjenowanym španju dušche šafopnu, tak šafopnu, šo padnu a šo šo tón žyly kumschny twať tuteje wucžby rošrašy do wschěch tych kusškow, s kotrychž je šestajany.

Šaj, ale šnadž prajišch, šo je tola móžno, šo taj dypkaj šadny „dženka“ šlušchatej. Šdnyž tole prajišch, pscheradžišch, šo šy žyly po wašchnju šektirarjow jenož na tule jenu štučžku hladať a to hiščeže hiž prawje, a šo nješy šebi pschecžital wscho, sčtož to tam w šchtucžkach wot 39. šem šapišane. Šdnyž tam čžitacž 42. šchtucžku: „A tón druhi šłóštnik džěsche š Jesušej: „Šnježe špomń na mnje, hdyž do šwojeho kraleštwja pschidžesch!“ móžesch tu wotmošwu Jesušowu w 43. šchtucžku jenož tak čžitacž, kaž ju to čžitacž w Lutherowej bibliji: „Dženka budžesch ty šo mnu w paradisu!“ Šaž adwentista to čžita, nima to žaneho šmyška. Abó sčto dyrbjalo to do wotmošwy byčž w ereče Šesom Šhrysta na to pošarne proščenje šłóštnika, by-li prajil: „Šawěrnje džěnka praju ja tebi: Ty budžesch so mnu w paradisu“ — mjenujžy něhdny, a to hake hdyž šym ja šašo pschichol šudžicž žiwych a morwch. — Tak mēnja to mjenujžy adwentistoj, wucžo, šo dušcha šemrěteho špi „to španje dušche“, šo je tak rjež wot dnja čžělnje šmjerče hacž do šudneho dnja kaž we womorje. A šame to wucža adwentistoj, šo dušcha njeje nješmjertna; ně, tež dušcha šemrěje, bywa šanicžena.

Pschi tym špowołaja šo wošebje na Šřed. 9,5 a Šes. 18,4, čžinjó pať s tymaj šłowomaj: „čži morwi pať ničžo njewjedža“ a „ta dušcha, kotraž hrěšchi, dyrbi wumrěčž“ runje to šame, kaž je šchiznym šłowom; wutorhnu jo s žykeho šwiška a šrošymnjenja. — Šak dyrbi to tola našcha biblija martrów mjele čžerpicž! To tež šehodla, došelž šo adwentistoj radlubje pschi tajkim wukładowanju šabydu, sčtož 1. Šłóš. 12,5 a 1. Šłóš. 46,1, šteji, mjenujžy, šo „dušcha“ šo třeba ša „čžłowjek“ abo „wošoba“, runje kaž my prajimy, šo je jena wošada 600 „dušchow“ wulka. Šiž tak. Žyly biblija je našcha! Žyly Jesuš Šhrystuš je našch! Abó čžehodla dha adwentistoj njewošmu to šłowo Šesušowe: „Čžesch-li byčž došonjany, dži, pschedaj, sčtož šamóžesch a rošdaj to šame šhudym ludžom, dha šmēješch šchaz w njebyšach a pschidž a poš ša mnu!“? Tak to tola šteji tam pola Šatth. 19,21! Štym byčhu woni šebi šamemu na překi pschichli. Ššechtož tak čžy-li to s tutym šjednocžicž jich šrute žadanje džěšakka a to, šo maja w Šriedensan vegetarišku šabriku ša vegetariške jědže?! Šserb druhdy tak „rjenje šerbšy“ praji: „Sčtož mi pošuje, to ja wsam, wo to druge šo njestaram!“ Tak to tež tu, tak to pola druhich šektirarjow a tak to tež pola mnoho šchescžanow, kotsiž s někajkim pschichšowom abo bibliškim šłowom šwoje brachť a hrěchi wodžewaja, wo to jene a žyly pať šo njestaraja. A to jene a žyly, haj wschitko je wobšamknjeny w tym jeny, wo kotrymž špěwacž: „Dha wschitko, haj wschitko, s tym jeny ja mam!“ A toje Jesuš Šhrystuš šam! Šod jeho šchiz šupimny nětkle w poštnym čžafu s nowa wušnawajo: Jesuš Šhrystuš, mój knjes, mój wumóžnik, tón žaložš, na kotrymž šteju a živy šym, na kotrymž wumrěčž čžu, Jesuš Šhrystuš, tón kōž wscheho šafonja, došelž šam lubošče šafon a lubošče šafonja dopjelnjeť a ša mnje tuž žerło teje lubošče, kotraž Boha teho Šnjesa lubuje i žylej šwojej wutrobu, s žylej šwojeje dušchu, s žylej šwojej myšlu a se wschitkej šwojej mozu a šwojeho bližšcheho, jako šameho šo a šehodla dopjelnja žyly šafon a pošetow! (Šatth. 22, 37—40 a Šark. 12, 30, 31.) —

Ta wola adventistow, so dyrbi jich wuczba wo duschowspanju prawa bycz, sawjedze jich hyscheze k jonej dalschej martri biblije a Jesuša Chrystuša. Luk. 16, 19—31, to snate pschirunanje wo bohathym mužju a khudym Lazarje, njepowjeda czy niczo wo tym, shtoz po tutej smjerczi ale powjeda czy — tak praja adventistoj wo Židach a pohanach; khudh Lazaraus hu pohanjo, kotsiz psched durjemi Židow — bohathy muž — leža, tych Židow, kotsiz hu polni spofnacza teho jeneho Boha.

Sda ho nam, so bechu tajzy, kotsiz ho tak podobnje na wuklawowanje biblije wustejachu, tež hižo w czašu japoschtowom žwi; cžitajch tola 2. Pětra 3, 16: „czy njewuczeni a njewobstajut pschewobrocza te pišna k hamemu hwojemu satamanstwu.“ Do žyła pschirunaj Kol. 2, 16, 17 a Zap. 15!

A „spanju duschow“ pschirunaj tež Jes. 14; tak to tola wscho nje trjechi! S dobom pak spofnaj, so je s „paradisom“ — Luk. 23, 43 — mjenjene to hamžne, shtoz s „Abrahamowym klinom“ — Luk. 16. — Paradis njeje hyscheze „ta wjekofoscz teho Kenjesa“, do kotrehož won na kudnym dnju poscele tych sbožnych, njeje hyscheze ta wječna sbožnoscz, kotraž ho nam wotewri pschi japoschindženju Jesuša Chrystuša; paradisa a Abrahamowy klin je to „bycze“, to „žiwjenje“, to „pschewywanje“ — niz rum — do kotrehož ta duscha njeknjertna sastupi, hdyž ho s cžetom rojno dželi. Do tuteho paradisa jantdu dusche wěrjazych, dusche njewěrjazych pak do tamneho bycza, kotrež biblija — Luk. 16 — mjenuje hela a cžwila. Ani tu ani tam pak „njepi“ ta duscha ale je žywa jene „duschine“ žiwjenje.“ —

Njedžela Invocabit se hwojim evangelionom — Matth. 4, 1—11 — je žyła powucžaza wo tym, tak bibliju trjebasch. Spytowat praji: „Pišane steji!“ Pohladajmy tuž na Jesuša, kiž je spocžatk a kónz nascheje wěry a wojujmy s jehw brónju s tym žylym pišnom Božim, haj wojujmy s nim hamym! A tenu pak nusne, so cžinimy, shtoz kaže — Jan 5, 39 —: „Wobhoičze ho w pišnje, pschetož Wam ho sda, so macze wječne žiwjenje w nim, a to hame je, kiž wo mni hweščzi!“ —

Zyrkej a stat.

Kaž je saksa hynoda w februaru nowu wustawu sa naschu zyrkej hižo pschijala, tak wuradžuje hlowna hynoda pruskeje evangeliske zyrkweje wo tajkej nowej wustawje. Kaž w jeje sawodže praji, složuje ho pruska evangeliska zyrkej na to w hwojathym pišnje nam date evangelion wo Jesušu Chrystušu, kaž je tuto wobkwědčene wo starozyrkwinskim apostolskim wusnaczu, w Augsburgskim wusnaczu, w Malym katechismje, Lutherowym a w Heidelbergskim katechismje. Tuto evangelion je, tak wupraji to sawod noweje wustawy, jakož sa wuczbu, dželo a sjednocženstwo zyrkweje.

Dyž a dež nadenđesch pschezo hyscheze to mjenjenje, so je to, so budže w pschichodže nascha saksa evangeliska zyrkej wodžena wot evangeliskeho biskopa, dalscha krocžel na pucžu wróče do katoliskeje zyrkweje. „Wschitto dyrbi jako katoliske bycz!“ to je kaž sčerjenje, kotrež ho dyž a dyž sjewi. S nim sčerja tež adventistoj kedmeho dnja a to s dobrym wotpohladom. Chzedža mucžič a w mutnym lojicž. Pschirunaj, shtoz dženska s Wittenberga pišamy. Su tam tšjo evangeliszy biskopoj mjenowani, hamo jedyn arzbisop, a runje tuton ho tak rasnje k Lutherowemu skutkej wusnawa. Hižo Luther je biskopow, evangelisckich biskopow postajecz dał, tak n. psch. sa schwedstu zyrkej, kotrež sastupječ je arzbisop Soederblom. Biskop njeje niczo wošebje katoliske, je něschto powšchitkowno-kšesčzaniske; hižo w Zap. stutkach — 20, 28 — a w listach — Tit. 1, 7; 3; 2; 1. Pětr 2, 25; Phil. 1, 1 — namakasch pod tutym mjenom wodžerjow wošadow; biskop njeje

tak niczo njeevangeliske! Nascha saksa zyrkej trjeba pschi dželenju wot stata noweho wodžerja hižo tehodla, dokež s tym tež to pohlednje spadnje wot teho, shtoz bechu saksz wječchojo pod mjenom: „summus episcopus“, to je: „najwyschi biskop“ wot Lutheroweho cžajha hem sa naschu saksku zyrkej. Dowěrjenje be psched 400 lětami Luther sakskim kurwječam pschepodał schkit a swontne wodženje zyrkweje. S lětom 1831 pschendže tuta mōž na tšjoch evangelisckich ministrow; s pschewrotom revoluzije lěta 1918 bu tole wscho do žyła njepschihodne. A tak je hynoda wobsamknyla, so ma w pschichodže wodžer zyrkweje bycz evangelisko-lutheriski duchowny, kotryž ma ton bibliiski titul: biskop.

S bliska a s daloka.

Pofutny džej hwoječimny pschichodnu hrejedu. Won njeblyšcha wjazy do wot stata pschipschnatych hwojathych dnjow, budže pak po porucžnosczzi zyrkwineje wyschnosczje hwoječeny kaž hewak s městnami budže drje schule dla pschepoloženje Božich hwojbow abo sastupowanje organistow nusne, dokež ho schula džerži; tak njebu w Lubisckim schulskim wokrježu dowolene, so zyrkwinszy wučerjo schulste hodžiny pschepoloža. — Je drje to pohledni ras, so pod tak njepschihodnymi wobstejnoščemi pofutny džej hwoječimny; pschetož k lětu budža drje tute wězy dorjadowane a budžemy drje hwoje hwojate dny pod schkitom wulkostatneho saskonja (Reichsgesetz) hwoječič mōž. — S Braunschweigsteje ho pišasche, so je ho tam hynoda s pschepoloženjom pofutneho dnja saberala; pschi tym je ho wo tym rěčžalo, so by ho pofutny džej 9. novembra hwoječič. Tuton džej a 1. meja dyrbitaj ho tola jako hlownej hwojedženjaj postajecz. Wobsamknylo pak ho tam hyscheze niczo njeje.

Džej konfirmazije ho bliži; hnadž budže konfirmazija w někotrych wošadow hamo prjedy hacž njedželu Palmorum, dokež je schula tola hižo s 31. mēřzom kōnz a dokež budže tak někotry konfirmant abo konfirmantka drje do Palmorum wuczbu abo hwojbu nastupieč dyrbeč. Na hwoatocžnym dnju konfirmazije pschepodawaju tež Sserbjo rad mlodym kšesčzanam dar. Tajki herbski konfirmaziski dar hu pschedy wschem herbske spěwarste, runje tak herbska Biblija. Tola mamy jich hyscheze wjazy rjaných a pschihodnych darow, wošebje knihi nascheho herbskeho knihowneho towarstwa; s tutych budž wošebje porucženy dženska „Domjazy předar“. Dostanjesch jon sa žyła 12. hr. pola duchowných; tam mōžesch hēbi tež „Bibliiski pucžnik“ kupieč, kotryž drje je maty, tola pak nusny a dobry dar naschim mlodym hwoju na pucž. —

— Wot knjesa fararja Kšbačka podaty nastawek „Snaja adventistoj evangelion?“ je jako wošebity wotčžisčez pod nowym napišnom: „Adventistoj a jich blydne wuczby“ s nakladom herbskeho lutheriskeho knihowneho towarstwa wuschoł. Do kōždeje wošady ho wěsta licžba exemplarow poscele. Prošhmy knjesow duchowných, so chžyli je dobročiwje roščerjecž. Towarstwo prošh, so bychu ho dobročiwje saplacžile, exemplar po 25 pjenježkach.

S i s t o w a n j e: M. w A. sa Ofuli. — M. we S. sa Laetare. — P. P.: nastawki!

Samolwity redaktor: farar Wyracž w Košacžkach.
Čžisčez a naklad: Ssmolerjež knihicžisčezernja, sap.
družstvo s wobmj. ruč. w Budyschinje.